

ХАРИ ХАРИСЪН СПОРЕД ЗАСЛУГИТЕ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

— Погледнете само дулото, можеш да си вкараш пръстта в него — каза Арам Бригс и веднага потвърди думите си. С неосъзнато сладостранно движение намушка в дулото косматия си показалец и започна да върти оръжието. — Куршумът трепе на поразия всяко животно поради хидростатичния шок, а ако е специален, поваля дърво и пробива стена.

— Струва ми се, че след първия изстрел откатът на този пистолет ще ви изпотроши китката — с явно неодобрение отвърна доктор Девит.

— Къде сте си прекарали живота, Девит — покрай печката ли? Нищо няма да изпотроши, направо ще ви откъсне китката, ако няма амортизатор. Това е 25-милиметров безоткатен модел. Вместо да ритне назад, енергията на изстрела се разсейва през този процепа...

— Моля ви, спестете ми неточните описания на безоткатните огнестрелни оръжия, зная достатъчно за тях. Бих ви предложил да се пристегнете, защото ще кацаме.

— Защо започнахте за нервничите, докторе? Допреди малко говорехте нормално. — Усмивката на Бригс беше по-скоро садистична, отколкото искрена, и Девит трябваше да преодолее неприятните си усещания.

— Извинявайте, вероятно нервите... — Видя същата усмивка. — Изобщо не съм казвал, че съм свикнал с подобни мисии — кацането на планета, населена с враждебни туземци, не е чак толкова приятна работа.

— Точно затова съм тук, Девит. Вие трябва да сте страхотно щастлив от това. Вие, яйцеглавите, нагазвате в неприятности, защото се страхувате да не сте до някой, който може да държи оръжие. — Чу се сигнал и на контролното табло тревожно запримига червена лампичка. — Вие сте причина Заревски да нагази в лайната и не сте в състояние да го спасите...

— След шейсет секунди ни изхвърлят!

Още щом се прехвърлиха от кораба в малкия модул за кацане, Девит се разположи на седалката и се пристегна старателно. Хвърляше по едно око ту на едрото, плаващо в безтегловност тяло на Бригс, ту на мигащата лампичка. Бригс вършеше всичко с демонстративно безгрижие.

— Зададена ли е траекторията за кацане? — попита Бригс, като лениво мушна пистолета в кобура. Все още стягаше колана си, когато

сработиха двигателите. Първият спирачен импулс изхвърли целия въздух от дробовете им и всякакви разговори станаха невъзможни, докато двигателите не млькнаха.

— Траекторията се задава автоматично — изхрипа Девит, вдишвайки глътка въздух с огромни усилия. — Компютърът ще ни изведе близо до селото, където държат Заревски. Но самото кацане е наша работа. Ще бъдем около поляната, близо до реката — помнете ли, показвах я на картата. Селото е близо.

— На! — и Бригс направи неприличен жест. — Направо в центъра. Или е площад, или е игрище, дявол знае.

— Нямате право! — изпъшка Девит поради поредния спирачен импулс, стиснал гърлото му. — Туземците ще са там, ще трябва да ги убиете.

— Ами! Спускаме се надолу, включваме сирените и фаровете за кацане, увисваме ниско над земята и край — ония мутри ще бъдат вече на километър от нас. Ако пък някой гявол реши да остане, ще го поопърлим, майната му!

— Това е твърде опасно.

— А какво, да кацнем наред реката ли? Да решат, че се страхуваме, така ли? Щом сте шубета, няма да видите Заревски! Кацаме в града — точка.

— Тук все още не командвате, Бригс. Но може би сте прав за реката...

— Разбира се, че съм прав, мамка му.

— Има и други причини да не кацаме далеч — продължи Девит, без да обърне внимание на грубостта на Бригс. — Но пък кацането в центъра е неприемливо. Няма гаранция, че някой от тях няма да се окаже под ракетните струи, а това трябва да избегнем с цената на всичко. Ако погледнете картата и намерите квадрат 17-л, ще видите един добър компромис. Близо до селото е, вероятно някаква нива. На нито една снимка не се вижда там да има туземци.

— Добре де. Щом не можем тях да опърлим, ще им опечем царевични питки. — Смехът му беше къс и коремен като оригване. — Важното е да се насерат от страх, боклуците му с боклуци, и да разберат, че няма къде да се измъкнат.

Девит кимна с неохота.

— Е, вие знаете по-добре.

Бригс наистина по-добре разбираше от тия работи и затова щеше да ръководи операцията след кацането; Дебит, късоглед и с тесни рамене, свикнал на лабораторна работа, а не на другопланетни джунгли, щеше да бъде подчинен. Не е много приятно да се слушат команди от устата на човек като Бригс, но такава беше решението на Съвета.

Изпрацането на двама души беше оправдан риск; предварително определеният от компютъра шанс за успех клонеше към сполука. Другата алтернатива беше военна акция, но без големи гаранции за успех. Сред нападащите щеше да има поне неколцина убити, сред туземците — много повече. А Заревски вероятно ще бъде заклан, преди да се доберат до него. И ако това само по себе си не е достатъчен аргумент, Космическият кодекс винаги е бил морално и законово против насилието над другопланетни раси. Съветът се съгласи да рискува живота на двама, но въоръжени единствено за да защитават своя живот, нищо повече.

— А какъв ли е животът долу? — за пръв път в гласа на Бригс нямаше властнически нотки.

— Хладничко е, безкрайна влажна и дъждовна есен. — Дебит едва удържа задоволството си от поомекналата заядливост на компаньона му. — Планетата е студена и туземците предпочитат да са близо до екватора. Климатът им идва добре, но първия път имахме чувството, че никога няма да се стоплим.

— Говорите ли езика им?

— Разбира се, затова съм с вас, вече ви казах. Всички го научихме, елементарен е. Трябваше, защото те отказваха да произнесат дори една наша дума.

— А защо ги наричате туземци? — Бригс го изгледа с ирония. — Те сигурно имат някакво име. Планетата също.

— Само номер за идентификация: Д2-594-4. Вие знаете политиката на Съвета по отношение на имената.

— Ама вие сигурно имате някакъв прякор за въпросните туземци...

— Не се правете на идиот, Бригс. Прекрасно знаете, че повечето от нас ги наричат „мутри“, и точно толкова добре знаете, че аз никога не произнасям тази дума.

— Разбира се. — Бригс пак се усмихна. — Обещавам никога пред вас да не споменавам тази дума, дори ако те наистина са мутри.

Захили се, но Девит не реагира. Беше потънал в размисъл дали наистина имат шансове за успех. Заревски не беше получил разрешение да посещава планетата, беше нарушил забраната, беше разгневил неизвестно как туземците и бе пленен. Въпреки всичко решението беше да се направи опит за спасението му. Девит ревнуваше — нима един ксенолог може да е наистина толкова важна персона, че дори нарушавайки правилата и законите, да си остава ценен специалист, заради когото рискуват всичко? Дългата кариера на Девит в Космическата служба не бе забележима с нищо, освен с бавното изкачване в йерархията и съответно — в заплатата. Спасяването на ексцентричния Заревски от капана, който сам си изработи, вероятно ще бъде най-значимият факт в досието му — ако, естествено, успеят. А това вече зависеше от Бригс, човекът с необходимите умения.

Досаден сигнал прекъсна мислите му.

— Ние сме над района за кацане. Поемам управлението на модула...

— И щом кацнем, аз командвам.

— Да, вие ставате командир — каза Девит с въздишка.

Той просто трябваше да съобщи мястото на кацане на компютъра. Нататък машината управляваше сближаването и изчисляваше многобройните фактори, които влияят на модула. Девит трябваше само да наблюдава дали няма да изплашат туземците.

Едва бяха докоснали земята, когато Бригс скочи.

— Движение, движение! — изкомандва яростно. — Грабвай тази кутия с боклуците за размяна и аз ще ти покажа колко бързо ще измъкнем Заревски от тия мутри.

Девит не обели дума. Просто наметна каишката на пакета през рамо и пое подир Бригс към люка. Докато сработят вратите на шлюза, вдигна ципа на комбинезона и включи отоплението. Когато вратата се отвори, влажен вятър хвърли вътре рояк кафяви листа със странна форма, а с тях и спарения мирис на чужда планета. Бригс едва дочака процепът да стане достатъчно широк, и скочи. Огледа наоколо с пистолет в ръка, изломоти нещо доволно и го пъкна в кобура.

— Слизай, Девит, няма никой.

Дори не се опита да помогне на своя хилав компаньон; усмихна се иронично при несръчния му скок.

— Да поемаме за Заревски.

Девит забеляза тримата туземци миг преди Бригс, само защото беше се навел да оправи каишката на багажа. Появиха се внезапно иззад дърветата и застанаха точно пред тях. Бригс ги забеляза миг покъсно, веднага скочи встрани, залегна и едва допрял лице до земята, натисна спусъка на пистолета. Но изстрел не последва. Туземците също залегнаха.

Девит не трепна, макар да усети някакъв вътрешен трепет. На пояса му висеше някаква метална кутийка с много бутони — нещо като радиостанция, но само външно. Натискаше един от бутоните, докато Бригс не започна да оглежда с недоумение оръжието си.

— Не бачка... Защо?

— Сигурно поради студа. Маслото е замръзнало — отвърна Девит, докато преместваше погледа си от Бригс към туземците. — Сигурен съм, че пистолетът ще сработи следващия път, когато ни потрябва. И добре, че не стреля. Те не ни нападат, искат само да ни разгледат.

— Само да не ме будалкат — измърмори Бригс и прибра пистолета, но пръстът му беше на спусъка. — Ама са пълни уроди, нали?

По всички човешки представи аборигените на Д2-594-4 не можеха да бъдат определени като привлекателни. Горедолу приличаха на хора по очертанията на телата, главата и двете ръце. Кожата им беше покрита с мъхести люспи, големи кафяви люспи с размерите на мъжка длан. Под хаотично разположените люспи се виждаше груба оранжева кожа. Бяха голи, само с няколко въжета, на които висяха торбички и груби оръжия. Главите им, сякаш накълцани и покрити с дипли от оранжева кожа, бяха по-отвратителни от телата. Земяните знаеха, че зад потръпващите дипли се намират обонятелните и слуховите органи, но въпреки това приликата с огромни порезни рани не беше никак приятна. Мъничките им очички гледаха злобно от стърчащи над черепа издатини. Девит, който беше прекарал на планетата повече от една земна година, продължаваше да смята вида им за отвратителен.

— Кажим им да не приближават — нареди Бригс. Външността им сякаш не бе му направила особено впечатление.

— Останете по местата си — каза Девит на техния език.

Те се заковаха. Най-високият, целият обкичен с оръжия, изхриптя през устната цепнатина:

— Ти говориш на нашия език.

Девит отвори уста да отговори, но се спря. Това беше констатация, а не въпрос. Тъй като нещата бяха в ръцете на Бригс, трябваше просто да изпълнява ролята на преводач. Преди да успее да преведе първото изречение, туземецът отново заговори:

— Откъде знаеш нашия език? Другият също ли го знае?

— Какво е това дуднене? — попита Бригс и подсвирна, когато Девит му преведе. — Кажим му, първо, че твоята работа е да превеждаш, аз нямам време да си тъпча главата с тъпотии, и второ, че ни трябва Заревски.

Това беше възловият момент от цялата теория за спасението, затова Девит въздъхна дълбоко, преди да отвори уста. Той се опита да преведе възможно най-точно думите на Девит и остана изненадан, когато те не само не се възмутиха от оскърбителния тон, но дори поклатиха глави в знак на одобрение.

— Къде си научил нашия език?

Девит преведе въпроса и едва тогава отвърна:

— На тази планета. Бях с първата експедиция.

Бригс се захили:

— Хващам бас, че не те познаха. Сигурно за тях всички хора са еднакви. Да стана задник, ако те не ни смятат нас за уроди! — Усмивката му се стопи толкова бързо, колкото се появи. — Стига туткане! Дошли сме за Заревски, плюя на всичко останало! Преведи го.

Девит запъна на „туткане“, но намери начин да предаде смисъла.

— Тръгваме — каза водачът, обърна се и пое към селото.

Девит бързо изпълни поканата, но Бригс го потуша по рамото.

— Нека малко да се отдалечат. Да имам време да реагирам, ако решат да ни устроят клопка. И няма да изпълняваме всичко, което ни кажат — ще си помислят, че могат да ни командват. Е, сега вече може.

На достатъчно голямо разстояние, сякаш случайно са в една посока, двете групи тръгнаха към селото. Не се виждаха никакви туземци, макар от ъгловатите колиби, слепени от пръчки и кал, да

излизаше дим. Двамата бяха наясно, че иззад пръчките ги следят множество невидими очи.

— Там — и водачът посочи с ръка към постройка, напълно сходна с останалите.

Туземците продължиха, без дори да се обърнат. Бригс застина и започна да ги следи. Когато се скриха, той се обърна и огледа посочената постройка с подозрение. Барака с височина около пет метра и наклонени стени. Тесни процепи за въздух, отпред нещо като вход. Девит също оглеждаше тъмния отвор, смръщил от напрежение нос.

— Няма друга възможност — каза накрая Бригс. — Трябва да влезем и тази дупка е единствената възможност. Върви напред, аз ще те пазя.

Разликата между двамата веднага се видя. Девит беше целият изтъкан от съмнения, но въпреки това подбутна вратата, изрече няколко поздравителни думи и се наведе да влезе. В този миг Бригс го сграбчи за рамото и го събори долу. Тежката кутия удари Девит по крака, но той гледаше с изумление стърчащото от земята копие, краят на което още потреперваше. Беше дълбоко забито точно там, където той стоеше допреди секунда.

— Е, това ти подсказва нещо, нали — изръмжа Бригс и вдигна на крака слияния Девит. — Намерихме въпросното място. Значи ще свършим работата по-бързо, отколкото предполагах.

Той ритна с крак копието, наведе се и се вмъкна в колибата. Девит се загътри подире му. Примигвайки от дима, различиха в далечния ъгъл група туземци. Бригс закрачи към тях, без да се оглежда. Девит се позабави, за да разгледа прикрепения над вратата механизъм. В мъждивата светлина успя да различи тежък дървен лък с дължина два метра. Въженцето, изтеглено до групата в другия край на помещението, беше прост пусков механизъм. Капанът беше напълно невидим, но изглежда Бригс подозираше съществуването му.

— По-бързо, Девит! — изрева той. — Без теб не мога да разговарям с тия мутри. По-бързо!

Девит се разбърза и хвърли тежката кутия пред петимата туземци. Четирима стърчаха по-назад с ръце върху оръжията, а очите им, осветявани от пламъка, гледаха злобно. Онзи отпред седеше върху

сандък от дебели дъски. По тялото му висяха какви ли не оръжия, в ръцете си стискаше меч.

— Кой сте вие? — попита туземецът и Девит преведе.

— Кажи му, че първо искам да разбера неговото име — Бригс преглътна и се изхрани шумно връз глинения под.

След пауза, без да откъсва очи от Бригс, туземецът рече:

— Б'Деска.

— Моето име е Бригс. Дойдох да прибера един човек, който прилича на мен и се казва Заревски. И не си мисли да ми устройваш глупави капани като този на вратата. Който има работа с мен, има право на само един безплатен изстрел — ти вече го направи. При втори случай ще убия някого.

— Ти ще седнеш ли да ядеш с нас?

— Какви са тези глупости, Девит? Не можем да ядем тукашните гнусоти.

— Можеш, ако искаш. Някои ксенолози го правеха, но аз не събрах смелост. Тукашната храна предизвиква жесток запек, ако преди това не я повърнеш. Но това е местен обичай — всички договори се сключват на обща трапеза.

— Добре де, да донасят кльопачката. Дано Заревски да заслужава тази жертва.

Като чу командата на вожда, един от туземците свали оръжието си, отиде в тъмния ъгъл и донесе манерка, запушена с дървена тапа, и две чаши от грубо печена глина. Сложи двете чаши пред госта и вожда. Бригс клекна, взе чашите и започна да ги разглежда.

— Прекрасни чаши — каза. — Майсторска направа. Кажи му го. Кажи му, че тези отвратителни парчета боклук са велики произведения на изкуството и че аз съм възхитен.

Девит преведе, след което Бригс постави отново чашите на земята. Дори Девит забеляза, че той размени местата им, пред всеки беше чашата на другия. Б'Деска не каза нищо, извади тапата и напълни с някаква кафява течност първо своята чаша, после другата.

— Господи, каква гадост! — възкликна Бригс, след като близна с върха на езика. — Дано кльопачката да е по-поносима.

— Ще бъде още по-гадна, но е достатъчно да си вземеш няколко трошици.

Същият туземец донесе голяма паница, препълнена със ситно накълцано сурово месо, от миризмата на което започва да ти се гади. Б'Деска кимна, загреба с шепя от горния пласт и го мушна в устната си цепнатина. Девит видя тръпката по гърба на Бригс, когато опита най-малкото късче. Никакви усилия на туземците не биха могли да го накарат да повтори. Б'Деска махна с ръка, отнесоха паницата и донесоха две по-малки купички. Бригс ги погледна и бавно се надигна.

— Аз те предупреждавах, Б'Деска — каза.

Девит още не беше успял да преведе, когато Бригс стъпи в купичката, строши я и започна с ботуша си да тъпче храната на пода. Туземецът, който поднасяше, хукна към входа, Девит потърси контролния апарат на пояса си, но този път закъсня. Не успя да натисне бутона, който би попречил на Бригс да стреля, чу се оглушителен грохот и туземецът се строполи. На гърба му зееше огромна рана.

Бригс спокойно мушна оръжието си обратно в кобура и се обърна към Б'Деска, който държеше меча си с върха на острието върху сандъка.

— Значи така. Тъй като привършихме с церемониите, кажи му, че е време да поговорим по работата. Кажи му, че ми трябва Заревски.

— Защо ти трябва този човек Заревски? — попита Б'Деска точно толкова невъзмутимо. Кръвта на мъртвия туземец се просмукваше в прашния под, но и двамата не й обръщаха внимание.

— Искам го, защото е мой роб, защото е много скъп и защото избяга. Искам да си го върна и да го линчувам.

— Това не мога да го преведа — запротестира Девит. — Ако си помислят, че Заревски е роб, ще го убият...

Не успя да довърши, защото Бригс протегна ръка и юмрукът му се стовари върху лицето на Девит. Ударът го замая, очите му плувнаха в сълзи.

— Прави каквото ти казвам, идиот такъв! — изръмжа Бригс. — Ти ми каза, че те имат роби. Ако повярват, че Заревски е роб, ще получат богат откуп. Ти какво, не разбра ли, че те и теб те приемат за мой роб?

Девит наистина не бе помислял за това. Той старателно преведе думите на Бригс. Б'Деска се правеше, че размишлява, но очите му не се откъсваха от кутията с дрънкулки.

— Колко ще платиш за него? Той извърши престъпление, а това струва скъпо.

— Цената е добра. После ще го набия, ще го закарам у дома и ще убия сина му пред собствените му очи. Или ще го накарам той да го убие.

Като чу превода, Б'Деска кимна в съгласие; оставаше само удоволствието от пазарлъка. Когато уговореното количество бронзови пръчици и фалшиви скъпоценности бяха извадени от кутията, Б'Деска се изправи и излезе от помещението. Останалите туземци вкупом го последваха. Дебит ги зяпаше с отворена уста.

— Ама... къде е Заревски?

— В сандъка под задника му, разбира се. Щом е толкова ценен за нас, ще го държи близо до себе си, за да не склучи сделката някой друг. Не видя ли, че през цялото време държеше своя сатър за прасета с острието надолу? Едно наше неправилно движение — и Заревски щеше да го отнесе.

— Нима трябваше да убиваш негов човек? — попита Дебит, докато развързваше въжетата на сандъка.

— Че как иначе?! В паницата имаше отрова, затова убих роба му, както бях обещал.

Вдигнаха капака. Вътре, с парцал в устата и омотан с въжета, лежеше Заревски. Разтриха ходилата му, за да може да се изправи. Дебит го подкрепи и тръгнаха към изхода.

— Върви пръв, аз ще ви следвам с кутията — нареди Бригс. Не вярвам да имаме неприятности, но грижата за... моите роби си е лично моя.

Бавно закрачиха по пустите улици. Заревски се усмихваше. Липсваха му няколко зъба, на лицето му личаха засъхнали ожулвания, но беше жив.

— Благодаря ви, Бригс. Чух всичко, но не можех да обеля дума. Справихте се отлично. Аз сбърках, като се опитах да се отнеса приятелски с тези гадове. И видяхте какво ми се случи. Един, с когото разговарях, умря, казаха, че съм го омагьосал и ме затвориха. Ако тогава бяхте с мен...

— Добре де, кой от нас не греша. — Бригс го каза така, че стана ясно: само той не греша. — Да оставим приказките след като се

отдалечим. Те виждат, че аз говоря с вас. Значи добре разбирате какво трябва да направя.

— Да, разбира се. — Заревски се обърна, закри очи с длани и потрепера преди още юмрукът да се стовари върху челюстта му. После дойде ритникът, който го повали на земята. Дори не помръдна, та трябваше Дебит отново да го вдига на крака.

Когато почти бяха стигнали до модула, Бригс се приближи към тях.

— Още малко и край.

— Вие в Космическия съвет ли работите? — попита Заревски. — Странно, не ви помня.

— Не, това е само временна работа.

— Вие трябва да получите постоянна длъжност. Справихте се отлично с туземците, нужни са ни такива хора. Не искате ли да ви осигуря някаква работа?

— Искам. — Бригс се бе изпотил, въпреки лошото време. — Добра идея. Ще ви помагам.

— Съгурен съм. И ще имате достатъчно работа.

— Млъкни, Заревски! Това е заповед — прекъсна го Дебит.

Заревски му подари една презрителна усмивка и се обърна към Бригс, като триеше възбудено длани.

— Мога да ви взема за помощник в експедициите. Писна ми от хора, които седят по лабораториите и пишат отчети, а нямам никого за полева работа...

— Млъкни, Заревски!

— ...да се държи както трябва, като вас...

— А аз зная! — изкреця Бригс и отметна глава, раздирайки лицето си с нокти. — Аз мога всичко. Аз правя всичко по-добре от всички, най-добре на цялата планета. Вие сте против мен, но аз съм най-страхотният от всички!

— Бригс! — изкреця Дебит и го сграбчи за раменете. — Чуйте ме, Бригс! Настана вечер. Чувате ли ме?... НАСТАНА ВЕЧЕР!

Великанът изхриптя и затвори очи, отпуснал безсилно ръце. Дебит се опита да го удържи, но Бригс се оказа твърде тежък и рухна на земята. Заревски го гледаше с изумление.

— Елате тук, помогнете. — Дебит беше гневен. — Вие го доведохте до това състояние, затова трябва ми помогнете да го

замъкнем до модула. Иначе Б'Деска и хората му ще видят случилото се и ще дотичат за скалповете ни.

— Нищо не разбирам — измърмори Заревски, когато сложиха бездвижното тяло до модула. Оглеждаше се тревожно, докато люкът се отвори. — Какво му стана?

— Нищо. Преди да отлетим аз за всеки случай му въведох постхипнотична заповед с ключови думи. Спи, това е всичко. После, в болницата, ще го възстановим. Той се справи отлично и всичко щеше да е наред, ако вие не бяхте започнали своята идиотска вербовка. Благодаря ви много от името на Космическия съвет.

— Какви ги дрънкате?!

Когато люкът се затвори зад гърба им, Деви́т рязко се извърна към човека, когото бяха спасили. Гневът победи самообладанието му.

— Кой според вас е този Бригс — герой от исторически роман ли? Той е болен човек, идва направо от болницата, а аз съм неговият лекар и това е единствената причина да съм тук. С него трябваше да тръгне някой от персонала, а аз съм най-младият, затова се самопредложих.

— За каква болница говорите? — попита Заревски в сетен опит да се съпротивлява. — Този човек изобщо не е болен...

— Болен е в мозъка. Беше на път да се оправи, но след тази история... Не искам да мисля колко време ще мине, докато дойде на себе си. Той е класически случай на параноик, затова решихме да използваме него. Неговата мания за преследване е свързана с възприятията му за околната среда, затова тук се чувстваше като у дома. Ако си бяхте направили труда да прочетете отчетите, а не да дойдете на планетата без разрешение, щяхте да знаете, че туземците са изградили общество, в което параноията е норма на поведение. Те смятат, че всеки от тях е враг на всички останали. И са прави, защото всички са такива. В такова общество нито един нормален човек не може да разчита, че реакцията му ще бъде правилна. Затова ни трябваше някой, страдащ от същата болест. Единственото, което все пак ме утешава в тази бъркотия, че не аз взех решението за Бригс. Така решиха шефовете, аз трябваше да свърша мръсната работа.

Заревски погледна измъченото лице на лежащия на пода в безсъзнание Бригс.

— Извинявайте, не знаех...

— И не бихте могли да знаете! — Доктор Деви́т беше бесен, докато опипваше пулса на пациента си. — Но знаехте други неща — например, че не е разрешено да се каца на тази планета.

— Това не е ваша работа.

— Вече е и моя. В тези няколко минути, докато още не сме отишли до кораба, докато не съм се върнал към своите задължения, докато все още не съм успял да забравя и докато вие все още не сте великият Заревски, чието име не слиза от вестниците, тази работа е и моя. Аз ви измъкнах от кашата и това ми дава правото да ви кажа някои неща. Вие сте едно лайно, Заревски, повдига ми се от вас! Бих ви теглил майната...

Заревски отвори уста да каже нещо, но премисли и замълча.

Пътят до кораба не беше дълъг и те не си казаха нищо, защото наистина нямаше какво да си кажат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.